

שחפית ים:

הוא עוף ממשפחת השחפיתיים [2] (שם מדעי: *Sterna hirundo*).
וממשקלה הוא כ-130 גרם. גוף השחפית מוארך שחפית הים היא עוף בגודל של תור

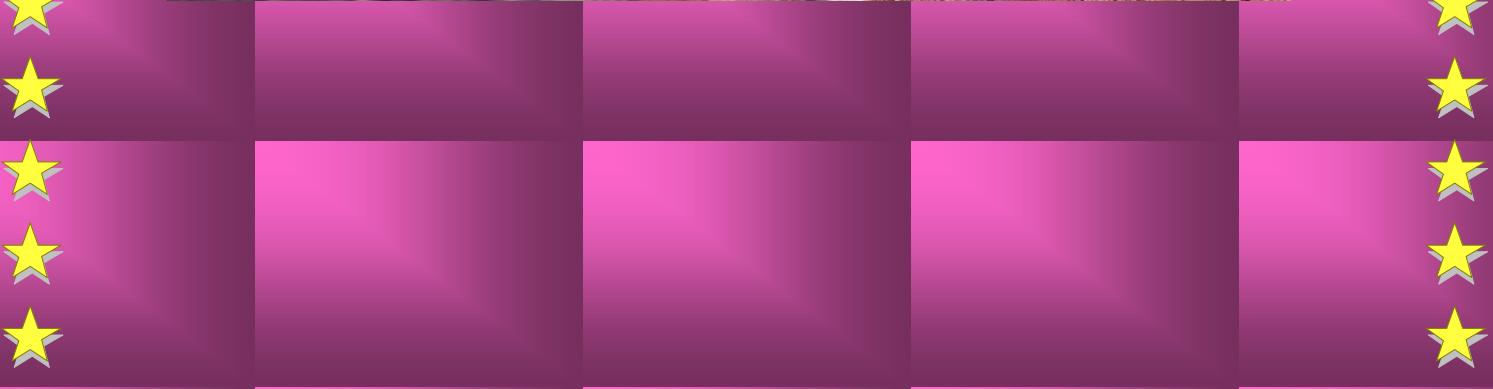
ועדין: צבע הראש והעורף הוא שחור חלקה העליון הכוללים את הגב והכנפיים אפורים ובהירן לבנה.

שחפית הים היא עוף להקה והיא מקננת במושבות דגירה צפופות.

תפוצה:

שחפית ים נפוצה בכל אירופה ובחלקים מסיה וצפון אמריקה בקיז, והוא חורף בחלקו הדרומי של כדור הארץ לאורך חופי אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה.

בישראל ניתן למצוא את שחפית הים לאורך חופי הים התיכון הצפוניים ובעמק החוללה.

שלדג לבן-חזה:

מאפיינים:

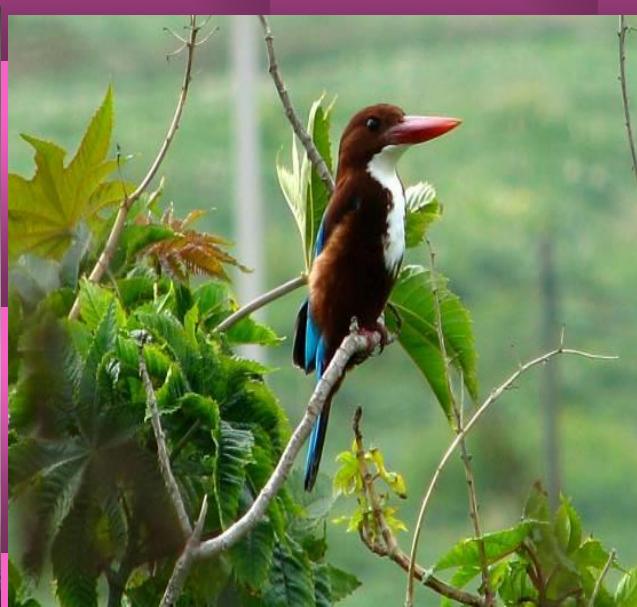
אדום מקורו, גדול ראשו. אורך הממוצע הוא של שלdag לבן-חזה כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזהו, בוהק יירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרבו ולרובי כנפיו וארכד, זונבו ושאר גופו חום.

במזרח עד לפיליפינים, במערב והמצר התיכון שלdag לבן-חזה נפוץ מאזור הבלkan. ניתן אחרים, לבן-חזה מצוי גם באזוריים שאינם בקרבת מקווי מים בינו לבין שלdag, הקלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות למוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ובמרכזו, והחל בישראל. ובסדות בור באזורי חורשה משנות ה-80 נזהה גם באזוריים הקלאים בנגב.

מחקרים שונים השלdag ניזון מגוון גודל של טרפ. בין השאר ניזון ממיני רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעיתים גם מציפורים קטנות. ודו-חיים לטאות, מדגים (ראה תמנוגת בקישורות חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטריטוריה משותפת לזוג פרטים (זכר, לבן-חזה הוא עוף טרייטורילי ונΚבנה). מגן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התטולה. עפר בתיליו ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, זוגרים לシリוגוין במשך 19 יום בממוצע גדולים ועירים. בין בקיעת ביצה אחת לאחרת יתכננו הפרשי זמן כשם עיורדים בקרב הגוזלים. הגוזלים מתת-תזונה ביותר. בין בקיעתם לפריחתם מהקן נפוץ מות כעשרים וארבעה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהקן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לה חיים עצמאיים.

הרבה. קולו חזק וצוחני והוא נוהג להשמיעו מנקודות לבן-חזה מאפיין בקולניותו גבוזות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

פרפוף עקוז

השייך למשפחה, פרפוף הוא מין יחיד בסוג (שם מדעי) **Ceryle Rudis**. פרפוף עקוז שמו ניתן לו מושום שהוא מרבה לרפרף-לפרפר מעל פני המים. הפרפוף. החלדים ועד סין מטורך ובדרום אסיה, העקוז נפוץ בכל אזור אפריקה שמדרום לסהרה. הוא עוף יציב. הפרפוף העקוז הוא העוף המצטיין ביותר ביכולת הצלילה שלו בישראל מגובה רב.

תכונות:

שחור ובולט בו בולטות מקודדו. הראש ונווצתוו לבן צבעיו של הפרפוף הם שחור והרגליים שחורים. העין שחום. המקור צבע קשתית. והסנתר הלחים, ליבנום של פס הגב הנוצחות של חלקי הגוף העליונים שחורות אך עטרות בפס לבן דק. פרטיה המבנה דומים שחורות ומוכתמות לבן. אך כנף הפרפוף ארוכה יותר. הכנפיים לפרטיו של לבן חזה הזנב שחור וקצתו עטור לבן. מבט מלמטה הגחון, סוככות הכנפיים התהתקנות ורוב אורכו של אברות הכנף הם לבנים, וכך נוצרת צללית כמעט לבנה. הזכר והנקבה דומים זה לזה, אלא שלזכר שני פסים שחורים לרוחב החזה, העליון רחב והתחתון צר ואילו לנקבה שני כתמים שחורים בשולי החזה, מעין פס אחד לא סגור. ולא שחור, הצעיר דומה לבוגר אך בחזהו ענק אפור. אין הבדל בין ניצויי בין עונות השנה ושולי נוצחות סנטרו וקדמת צווארו עטורים בפס אפור דק. ומשקלם כ-80 גרמים, אורך גופו של הפרפוף עקוז כ-27 סנטימטרים. הוא מצוי ליד מקווי מים אך מזדמן גם בחוף הים. עוף זה חברותי יותר מבני משפחתו ולעיתים אפשר לראותו במשך היום פרפורים אחדים השוחחים יחד. באזורי נוהגים להיאסף עשרות פרפורים לילנה מקובצת, נחל תנינים מסוימים, לרוב מאתר הפרפוף את הדגים "ממברט על" – רפרוף גבוה. הפרפוף ניזון בעיקר מדגים מעלה פני המים, צונח לעבר טרפו וסועוד את ארוחתנו. הפרפוף מנקן לעיתים במושבות. הkn הוא מהילה חפורה בקירות עפר. אורכה עשוי להגיע על פי רוב ארבע ביצים. צבע הביצה לבן. ההורם דוגרים במשך בתוליה. לשני מטרים במשך כ-25 ימים לפני פריחתם מהקן ועוד כעשרים יום. הם מאכילים את הגוזלים שבועות אחדים לאחר מכן. פרפוף עקוז משלים, ככל הנראה, 2 מהזרוי קינון בשנה.

אנפה אפורה:

תפוצה:

האנפה האפורה היא עוף בעל אזור תפוצה נרחב מאוד. היא חיה דרך ארצות המזרח ועד דרום-מזרח אסיה ובכל רחבי אירופה ובסקנדינביה בבריטניה. היא חיה במקומות שונים בזכות התכונה שלה להתקיים בתנאי אקלים שונים אחד בריטניה וסקנדינביה) ועד ליערות גשם (מהשני, מהקוטב הצפוני (ודרום-מזרח אסיה אינדונזיה) טרופיים.

אך הלהקות בשאר. הן להקות יציבות, להקות האנפה השהיות במערב אירופה האנפה האפורה חורפת בחלקים הטרופיים. דרומה בחורף חלקי אירופה נודדות ובחינות הימ התקון של אפריקה.

באיז, האנפה האפורה. בין ארצות הימ התקון הלהקות חולפות וחורפות בישראל, כשהלהקות. והחופים הצפוניים של חצי הארץ ימי חולפת מעל מישור החוף הזרות צפונה הן חולפות דרך הערבה.

מאפיינים פיזיים:

האנפה האפורה היא עוף גדול: גובהה כמאה ס"מ, משקלה כ-2 ק"ג, רגלייה וצווארה ארוכים מאוד, ואורך המקור של האנפה כעשרה ס"מ. כנפייה של האנפה מעוגלות ורחבות ומכאן, ומגיעות לאורך של 185 ס"מ. גבה, כנפייה, עורפה ושוליו צווארה צבעים באפור ראשה, שמה. ציצית הראש של האנפה האפורה וקדמת הצוואר שלה צבעים בשחור והאישון שלה עגול בטנה והחלקים התתתוניים בגופה, לבנים. עיניה צהובות.

תזונתה:

האנפה האפורה אוכלת בכל יום כ-20% זוחלים, תולעים, סרטנים, צפרדעים, רכיכות, דגים מכל משקלה. על מנת ללכוד דגים, קופאת האנפה על עומדה מבלי לזוז במשך זמן רב, כאשר הדגים חשובים שה"פסל" לא יכול לפגוע בהם לרעה, הם מתקרים, והאנפה טורפת אותם במקורה הארוך והחד.

רבייה:

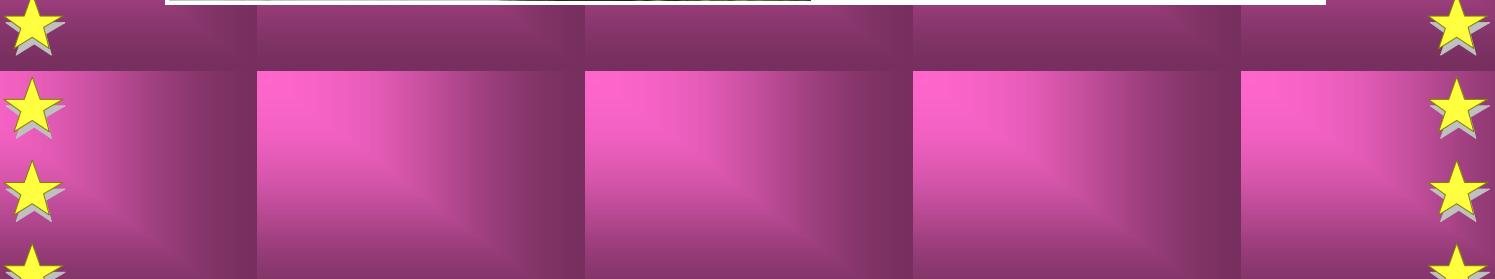
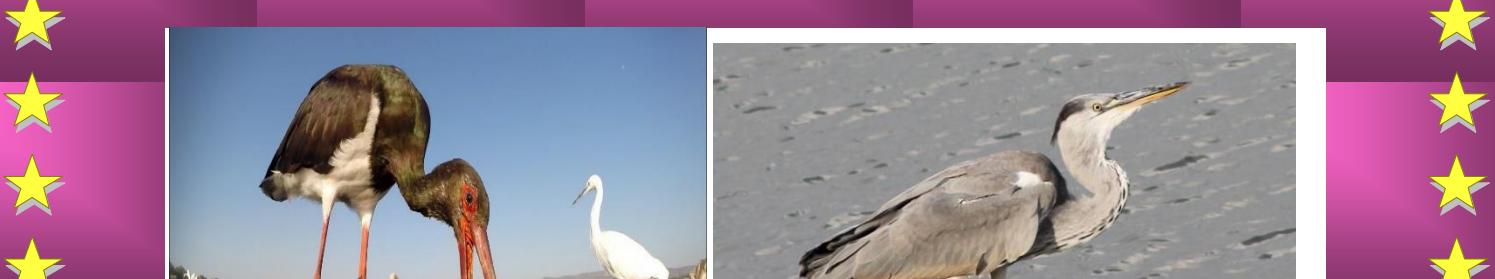
הנקבה מטילה בדרכּ כלל באירופה, על העצים ודווגורה האנפה האפורת מקננת שני בני הזוג דוגרים במשך 25 ימים. בגיל שנתיים עד חמישים ביצים בצבע טורקיז בקן האנפה ליצאת מהקן, ובגיל 7 שבועות הם עוזבים את הקן וחוזרים 10 ימים יותר גוזלי אליו רק מדי ערב. בהגיעם לגיל חודשיים נהיים הגוזלים עצמאים וועזבים את הוריהם.

האנפה והאדם:

צדו את האנפות בעבר היה זאת משובם שהאצילים, המין היה מצוי תמיד בסוכות הכהדה אחרים. גם ובדורסיו יום האפורות בתור תחביב, בשלשם כך הם הסתייעו בבזים היו צדים את האנפות האפורות מפני שהאנפות היו אוכלות להם את הדיגים ומהבלות בפרנסתם.

וכריית עצי הקינון של האנפות הגורמים כיום לסכנת הכהדה, הם ייבוש הביצות האפורות, הנעשים על ידי אדם. אך ישנן יומי חברות המגינות על האנפה האפורת, ונעים מאמצים רבים בעולם כדי למנוע את הכהדה.

Roy Israel Hazan 2014

כף לבן

מאפיינים:

הכף הוא עוף גובה המגיע לגובה של 75–90 ס"מ. הוא חי באזורי חמים או ממוזגים, אורך כנפיו מגיעה ל- 40 ס"מ, ובעת וביצות נחרות, אגמים ומצוי בקרבת מקווה מים מגיעות ל- 120 ס"מ. משקלו כ- 1.5 ק"ג ואף יותר. אורך מקورو כ- תעופה מوطות הכנפיים 21 ס"מ והוא שטוח ומתרחב בקצתו כמו כף, ומכאן שמו "כף".

ושולח בעורתו חרקי, הכף מוציא את מזונו בעזרת מקورو הארoxic, אותו הוא מניע בבויז וסרטנאים צפרדעיים, רכיכות, (וכו כולכיתיים, בריוומאים, שפירים) מים. לעומק רב מעולה, ומכצע צלילות הוא שחין.

הנקבה מטילה בין

2 ל- 5 ביצים לבנות, ושני ההורם דוגרים עליהן לסיירוגין. האפרוחים בוקעים זה אחר זה, כשהם עזורים ואין מסוגלים לטפל בעצמם, וההורים מאכילים אותם באוכל שנייה. מקورو של האפרות, קצר וישר והוא מקבל את צורתו על ידם ומוקא אשר עוכל האופיינית, רק בהגיון העוף לבגרות.

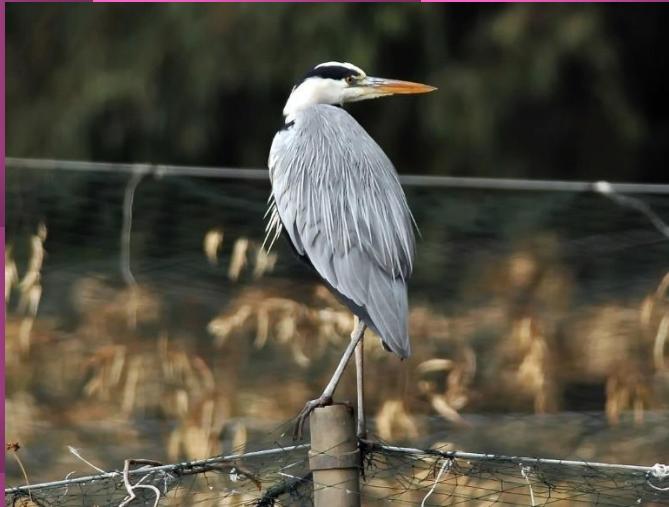

©LIOR KISLEV

©LIOR KISLEV

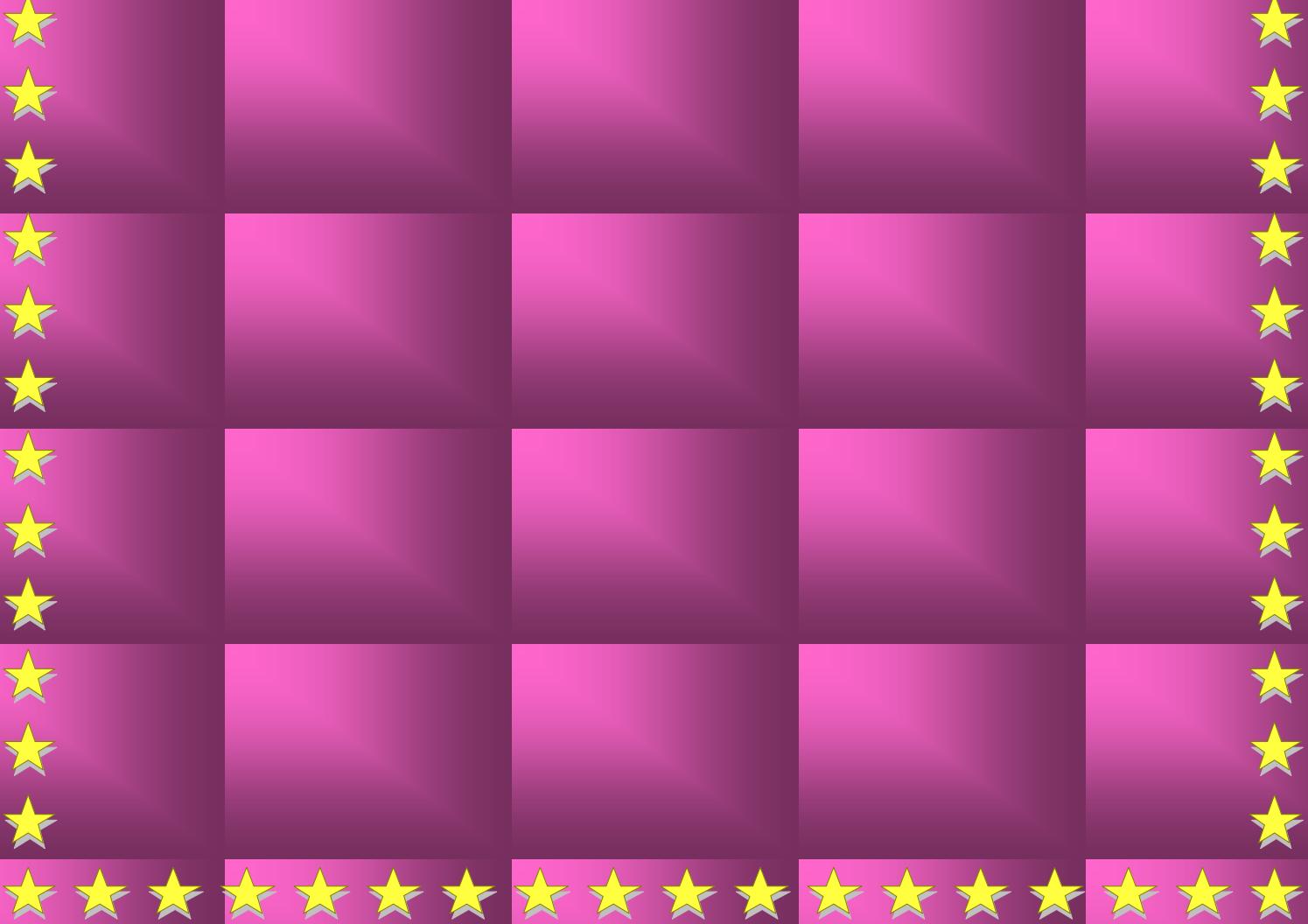
צבים רכים:

צבים רכים בישראל:

נהל אלכסנדר, נחל הירקון: בכמה מן הנהלים הנשפכים לים התיכון חי המין צב-רך מצוי בישראל כמו כל הזוחלים, לצבים רכים אין חום גוף קבוע ובחורף, כשהתמפרטורה נמוכה, הם יישון בנחל שורך נמוכה, הם אינם פעילים ומתהפרים בקרקעית הנהל. כדי להבטיח את גודילת הצבים הקטנים, אוספים את ביציהם, מדגירים אותם בסביבה מלאכותית ומוחזרים את הצביםאנשי רשות הטבע והגנים הקטנים למים לאחר התבגרותם.

בסוף שנות הששים ותחילת שנות השבעים של המאה העשרים נמצאו הצבים רכים בנחלים העביר היינריך מנדולסון התיכון בסכנת הכחדה חמורה, עקב זיהום הנהלים ופיתוח מואץ. הזואולוג בעקבות השיפור במצב הנהלים, 2004, כדי להבטיח את הישרדות המין. בשנות, צבים לשמרות החולות ועקב הנזקים שהוגרמה אוכלוסייה הצבים למרכז השבעית באגם החולה, הוחל בהברחת הצבים רכים ושורק ירקון, חדרה, קישון, משמרות החולות לחופי הנהלים נעמן.

שרשיר מצרי

ממשפחת הואמין (שם מדעי: *Anas crecca*) שרשיר מצוי המכונה גם שרשר.

הברווזים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשיר מגיע לארך 30–30 ס"מ, למוחת כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גופם של שני הזוויגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצדדים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחריו הגוף בהירותם. החזה צהוב-קרם והראש ערמוני כשלאורכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושתווה עם קצת בשיפוע המזדקר פס-עין ירוק בולטות בחום והוא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת בריכת מעת יותר פלומתית.

במצריה, אגן הים התיכון, דרום אירופה, וחורף במערב אירופה השרשיר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצרי. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה הים התיכון

להקת שרشيرיים נעה בדרך כלל במבנה של ראש חץ. עד מרץ בחודשים ספטמבר

קטנים אותם הוא וسرطانים חלזונות, לרוב חרקיים, דגניים, השרשיר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשיר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים ואף בלילה אך בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין העerbאים. במשך היום

ברוז זה מצוי מאד ואני נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מהיה.

©Lior Kislev

אגמיות מצויה:

מראה:

אכבעותיה של האגמיות מצויה בקרומי שחייה. קרומי שהייה אלה מאפשרים לאגמיות לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמיות היא עוף של אגמים, ברכות ומים פתוחים.

והען ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שינוי ניצוי הגוף עם חילופי העונות. ניצוי האדומה הצעריריים חום-אפור, החזה והבטן לבנים בהירים.

לגווזלים שיער פלומתי וدلיל בראשם, בגוני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרלייטים, גוף האגמיות רחב ולא פחוס מצדדיו. אורך גופה של האגמיות 45–36 ס"מ, ואורך כנפה 22–20 ס"מ, מוטת כנפייה 75–78 ס"מ ומשקלה 865–500 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורך ואכבעותיהן ארוכות מאוד. לאורך כל אחת מ-3 האכבעות הקדמיות נמשך קром שהיהיה רגליים אלה מתאימות הן לשחייה והן להליכה. גלוני.

נדידה והתנהגות:

האגמיות המצואיה היא עוף חורף שכיה ביותר בנופי המים והנצח היהיד מהסוג בישראל לעתים אגמיות בארץ. האגמיות הנודדות והחרופות מתחילה ל התקבץ בברכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפוצות כמעט בכל משטח מים. לעתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בים.

האגמיות, ה生生 במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים החיים בדרך כלל בבדידות בסבכים. לרוב פוגשים את האגמיות בלחקות גדולות, המונעות לעתים אלף פרטים. האגמיות אף דוגרת במושבות דלילות. לעתים קרובות חורופות האגמיות בשכונות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמיה שווה באיכות יחסית ורגליה מותירות שובל במים, בעודות לפועלותן המאומצת, היא שמה מבטחה במים, ובעת סכנתה תתרחק מהאגדה אל לב הברכה או המאגר. רק כשהשכנה קרובה רציה האגמיה על פני המים וטופחת בכנפה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחכת מהאגדה המשיך לשחות בנדנדי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראותה להקת אגמיות רציה על פני המים ומורתירה אחריה שובל של קצף, כשהאליו מתלווה קול משק כנפיים ודשדוש רגליים. פרט לנדייה ממראה האגמיה רק לעתים רחוקות, ואנו מתגלית הכנף הקצרה והרחבת. מעופת כבד וחזק והרגליים מתוחות מעבר לזרב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש במשך חודש מרץ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטיהם מעטים או קבועות קטנות. לעיתים רחוקות נמצאו גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למשור ועמיק החוליה ידווע על כ-15 קנים שלhnן ברחבי הארץ, מהם גורי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופה הקינון מתפתחת אצל האגמיות תופנות טרייטורייאלית, אך זו מוגבלת לסביבת מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומריו הקן בלבד. הקן וailו הנקבה מנינה אותו.

תזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמיה אוכלת כל כתנים או ואף דגים וחركים רכיכות, תולעים: וגביעולים יロקים. היא ניזונה גם מן התי מתים שהוא משיגה בצלילה. האגמיה אוכלת לרוב תוך כדי שחיה, אך מרבה גם לצלול. צלילתיה שתחיה ונמשכות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשางמיה צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעתים קרובות הם חומסים אותה בהגעה מז המים. בברכות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המיעודת לדגים.

לעתים מזומנים יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרתקות לשדה זרע או לשדה בור ואוכלות בו ירך צער. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובלילה הן ישנות.

רבייה:

והן מوطלות מדי 3–1 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמיה מטילה 6–10 ביצים כמחצית ההטלה, ושני ההורים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקיעה האפרוחים פלומתיים ושהוריהם, אך בצוואר, בעורף ואך בגין מתמשכות. סינכرونית אצל נוצחות חוטיות ארוכות בגוון תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכה לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וככל אחד מההורים מטפל בבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזון בכוחות עצםם בהיותם בני חדש לערך. הם מסוגלים לעוף כ奢ם בני חודשים וואם גם נעשים עצמאים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמיה להגיע לגיל 19 שנה.

